

BALLAI LÁSZLÓ

Wotan a Semmiből

VERSEK

Tartalom

A TEGNAP ORSZÁGÚTJA	2
WOTAN A SEMMIBŐL	3
PESTI KÉRDÉS	5
SZIRÉN-ÉNEK	6

A tegnap országútja

A tegnap országútja ez,
úgy masíroznak most rajta,
mintha már nem jönne kor,
amelyben minket elfelejtenek.

Lábunk alatt tegnap-beton,
múltból jöttünk, múltba térünk,
elfelejtett versek, arcok, élcek
itt a szétrúgott szegélykövek.

Izzó nyáron szurkot olvaszt,
dermedt télen porrá mállik
a tegnap országútja, mégsem változik,
bárhogy vizsgálják a változók.

Tolongás, láрма, per felesleges,
de kár csüggedni is a tegnap-úton,
a felejtés porfüggönyén át látható:
csupán az öröklét-vágy örökkévaló.

Wotan a Semmiből

Itt mellettem csirkék csipognak hangosan,
kint kályha pusmog, trágyaszagot szívok,
most éjszakás vagyok, jelentést írok
mindenható csirkék, s kályhák felett, Wotan.

Walhallám ez, együtt melegsünk itt sokan,
Walkürjeim jércék, mind szépen hízott,
s nem áriázom, ember nélkül sírok,
elűzött állat, ténfergek magányosan.

Szerelmem, néma lány, kihez forduljak?
Tánc közben álmaink egymásba gyúltak,
midőn megérintettem barna válladat,

talán emlékszel még, felvillan benned.
Vagy más karjába fúlsz erőtlén, lagymatag,
s egy málna-csókos éj csupán szerelmed?

Sivár idő, úgy éhezem a tested!
Vagy más karjába fúlsz erőtlén, lagymatag?
Talán emlékszel még, felvillan benned

midőn megérintettem barna válladat,
s tánc közben álmaink egymásba gyúltak.
Szerelmem, néma lány, kihez forduljak?

Elűzött állat, ténfergek magányosan,
s nem áriázom, ember nélkül sírok,
Walkürjeim jércék, mind szépen hízott,
Walhallám ez, együtt melegsünk itt sokan.

Mindenható csirkék, s kályhák felett, Wotan

most éjszakás vagyok, jelentést írok,
kint kályha pusmog, trágyaszagot szívok,
s itt mellettem csirkék csipognak hangosan.

Pesti kérdés

Mint leomlott kéményben a huzat,
mi csak-csak megtalálja az utat,
bolyongtam itt a pesti éjszakában,
hogyan az utolsó kocsmát is bejártam,

mentem, űdöngtem elmerengve,
már rég aludt Csupor, Ádám és Endre,
akikkel órák hosszat, izzadón
vitakoztunk a legújabb adón,

az életünk adóján, bárpult mellett,
úgy nőttek, dőltek, álltak érzetek,
logikus érvek, mint az üvegek,

nyitott a kérdés és a lélek görbe,
az ember elborúl és végül elmegy;
de mennyi élet fér egy korsó sörbe?

Szirén-ének

Hallottatok égi csodát, ami ének volt,
mint aljas, végemet áhító sziréneké,
kik a tenger ezüstjén át megigéztek?

Árbócrúdhoz kötve hajóztam előttük én,
zsibbadó bőrrömmé vált a dallam,
húsevő növény, befont és körbeölelt.

És fájt a Szép. A társak eveztek, néma viasz
fülkében. Vízükör őrült foglya, esengtem:
„Oldozz el!” S a süket fülek útan eveztek.

Énekükkel élni-hálni, nekik nyitni
lelkem, tengeri fényben égni,
érzetek éterében úszni, lebegni,

szirénné válni vágytam már magam is:
csak a Szép, amiért meghalni is,
élni is érdemes, ó, csak a Szép!

VÉGE